

42. Rozumnost

Celý život se učím poznávat Boha a svět.

2. června 2024, 9. neděle v mezidobí

Mk 23, 27: „Sobota je pro člověka, a ne člověk pro sobotu.“

Celé evangelium: Mk 2, 23–3, 6

Cíl setkání

Dítě chápe, že rozumnost je pro něj dosažitelná. Modlí se k Ježíši, aby mu pomáhal rozumět věcem okolo sebe.

Komentář

Rozumný člověk dokáže sbírat a stmelovat výsledky své denní zkušenosti. Dokáže pak rozlišit, co je třeba říct či udělat. K tomu mu pomáhá vše, co během svého života poznává, o co se zajímá, jak přistupuje k informacím, zážitkům a zkušenostem.

Doprovodný předmět nebo obrázek: zahradní nářadí

Příběh

Poznávání zahrady

Satelův otec dětem navrhl: „Nechtěly byste si zahradu pořádně prohlédnout?“ Děti s radostí souhlasily. Pak všichni společně procházeli mezi zarostlými barevnými záhony a otec s Auxiliou jim u každého chvíli něco povídali. Vysvětlovali jim, jak se pěstují rajčata, okurky, papriky, čočka, dýně i mrkev. Nezáleží jen na tom, jestli zahradník rostliny správně zalévá, ale taky na tom, jak se k nim chová. Je důležité, jak je bere do rukou nebo jak k nim mluví. Pod rukama laskavého a pečlivého zahradníka vyrůstají rostliny, které jsou velké, chutné a nenapadají je škůdci.

Prohlédli si také bylinkovou skalku. Děti se dozvěděly o velkém množství léčivých rostlin, které dosud neznaly. Teď už věděly, která rostlina pomůže od bolesti hlavy, kterou mohou přiložit na rozbité koleno i která dokáže zmírnit strach a úzkosti. Pak jim Auxilia ukázala, jak správně sadit a zalévat květiny, aby prospívaly a rostly do krásy. Otec jim poté názorně předvedl, jak správně roubovat ovocné stromy, aby nesly hojné ovoce. Strávili v zahradě celý den. Večer si sedli k venkovnímu krbu u malého zahradního domku. Děti dostaly k večeři zeleninový salát. Lepší nikdy nejdly.

Pak si společně povídali. Děti děkovaly za to, že se mohly dozvědět tolik nových věcí. Satelův otec jim vysvětloval: „Kdo chce mít krásnou zahradu, ten se o ni musí správně starat. A správně starat se může jen ten, kdo jí dobře rozumí. Je třeba vědět, co, jak a kdy dělat, aby se zahradě dařilo. Přeji vám, ať jsou vaše životy takové zahrádky, kterým

se snažíte rozumět a dobře se o ně starat. Věřím, že na této cestě jste se toho mnoho naučili a vyrostli jste v dobrém. Až se vrátíte domů, myslím, že budete úplně jinými dětmi, než které před pár dny přeskočily živý plot na konci lesa. Vaše cesta je skoro u konce. Čekají vás poslední tři překážky. Ty nejtěžší. Budete muset projít trojmi dveřmi, každými jinak. A teď by, myslím, bylo dobré, abyste už šli spát, ať jste zítra svěží.“ Děti poslechly a uložily se ke spánku v zahradním domku. Chvíli jim trvalo, než usnuly. V hlavě jim běžely všechny ty nově nabyté znalosti o péči o zahradu a taky poslední tátova slova.

*Zkoušeli jste někdy něco pěstovat?
A co byste si chtěli zkusit vypěstovat?*

Návrh aktivity

Ukážeme dětem obrázky ovoce a zeleniny (nebo jarních a letních květin) – mohou je třídit, případně si můžeme připravit pexeso.

Pak si povídáme o pěstování rostlin, jak a proč rostliny rostou a jak to chodí v přírodě. Do rozhovoru zapojíme co nejvíce děti, aby ony samy vysvětlovaly ostatním.

Pak dětem ukážeme, jak zasadit sazeničku květiny do květináče a jak o ni pečovat. Poté si každé dítě zasadí svou květinu pro maminku.

Do připravených truhlíků si děti ve skupině zasadí ředkvičky apod. Opět si povídáme o tom, jak o ně pečovat. Pokud je to možné, mohou si děti rozdělit služby v týdnu a chodit je zalévat.

Růst rostlinek pak sledujeme během času. Ukážeme dětem, jak se pleje, jednotí a nakonec úrodu sníme.

Návrh modlitby

Sedíme u stolu, každý si vezme jeden nebo více obrázků z předchozí aktivity, které má rád nebo které se mu líbí. Začíná některé z dětí – chválíme Boha za všechny ty dary, které nám dal. Kdo řekne chválu, položí obrázek na stůl.

Zakončíme:

<http://chvaly.nasefara.cz/index.php?id=106>

<http://chvaly.nasefara.cz/index.php?id=254&tag=chvala>

Pomůcky

- obrázky ovoce, zeleniny, květin – můžeme použít pexesa
- květináč pro každé dítě
- sazeničky květin
- semínka ředkviček
- truhlíky, zem, konvička s vodou

43. Otevřenost

Jsem tady pro druhé lidi.

9. června 2024, 10. neděle v mezidobí

Mk 3, 34–35: „*To je má matka a to jsou moji příbuzní! Každý, kdo plní vůli Boží, to je můj bratr i sestra i matka.*“

Celé evangelium: Mk 3, 20–35

Cíl setkání

Dítě rozumí, proč je potřeba neuzavírat se před druhými, myslet na jejich potřeby a snažit se tvořit hezké vztahy. V modlitbě za své vztahy prosí.

Komentář

Otevřenost je základem komunikace. Tam, kde není ochota vyjít druhým lidem vstříc, vztahy troskotají. Děti se postupně učí, že je třeba umět nejen vyjádřit svůj názor, ale také si poslechnout názor druhého. Vytvářejme jim pro to prostor a buďme jim příkladem.

Doprovodný předmět nebo obrázek: dveře

Příběh:

Dohoda

Ráno je Auxilia vzbudila už za úsvitu. „Myslím, že byste měli jít, abyste vše stihli,“ povzbuzovala je. Dostali od ní pytlík s jídlem na cestu. Pak je vyprovodila brankou na samém konci zahrady.

Vykračovali si úzkou pěšinou mezi dvěma poli. Slunce už bylo vysoko na obloze, když dorazili ke zdi, ve které byly troje prosklené dveře. Nad nimi visel nápis: MUSÍTE SE SHODNOUT, KTERÝMI PROJDETE. PAK VÁS CESTA DOVEDE K DALŠÍM DVEŘÍM. Všechny dveře byly prosklené. „Jé, no tak to je směšně jednoduché!“ smála se Klárka. Postupně se podívali skrz všechna tři skla. Za levými dveřmi byla stejná cesta, po které přišli. Za prostředními dveřmi byl ovocný sad podobný tomu, který viděli v zahradě Satela, jeho otce a Auxilie. Za posledními dveřmi byl les. „Tak co, kam půjdeme?“ zeptala se Klárka sourozenců. „Já bych šla doleva. Je tam stejná cesta jako tady, to na mě působí věrohodně.“ „Tak to ne, já bych šla do toho sadu,“ na to Sofča. „Věřím mu víc, protože mi připomíná sad, který jsme viděli včera a ve kterém nám bylo dobře.“ A Oliver to zakončil: „Holky, já bych tedy šel do toho lesa. Začíná být celkem dost horko a v lese nám bude příjemně.“

A jéje, co teď? Každý měl jiný názor. Koukali na sebe. Všem třem proběhlo hlavou: „Ale správně si to myslím já! Svého názoru se nevzdám.“ Jako by jim nějaké kouzlo zavíralo srdce. Cítili kolem sebe chlad a chvěli se. Nevěděli, co mají dělat. Bylo to čím dál silnější. Sofie najednou dostala spásný nápad a zakřičela: „Satelo! Pomoz nám uchovat si srdce otevřené!“ Olík a Klárka se pak přidali: „Prosím, pomoz nám!“ Najednou se jim od hrudníku začalo rozlévat teplo a třes povolil. Objali se. „Tak co, kam půjdeme?“ zeptala se znovu Klárka. Chvíli se společně domlouvali a nakonec společně vybrali dveře, za kterými pokračovala obyčejná cesta. Protentokrát měli vyhráno. Otevřeli je a vydali se za dalším dobrodružstvím.

Shodnete se doma na všem?

Co děláte, když nemáte na něco stejný názor jako druzí?

Dokážete se s druhými lidmi domluvit?

Stojíte si někdy neoblomně za svým názorem?

Návrh aktivity

1. varianta – jednodušší

Předložíme dětem tento nebo podobný příběh, viz

<https://www.hranostaj.cz/hra4783>

„To vám jednou byl udělen naprosto obyčejný úkol. Dovést nějakého chudého zloděje od soudu u pána do žaláře. Normálně by to byla povinnost pro strážného, ale z nějakého důvodu pán zdejšího hradu trval na tom, že to musíte udělat právě vy. Ani vás nenapadlo odporovat. Ale během sestupu k žalářům se zloděj rozmluvil a vyprávěl vám, co se stalo. Řekl vám, že je vlastně statkář z blízké vesnice, ale při nedávných povodních se musel spolu se svou ženou a dítětem ze svého domu vystěhovat. S tím málem, co jim prý nevzala voda, přišli do města a doufali, že zde budou moct nějakou dobu přečkat, než hladina vody klesne. Prý si taky zkoušel najít práci, ale jako sedlák neuměl nic jiného, než se starat o své pole a dobytek, a tak žádnou nenašel. Když jim nakonec došly zásoby, co měli ještě z domova, nezbyvalo mu než ukrást bochník chleba. Bohužel nebyl dobrý ani v kradení, a tak se stalo, že ho hned při jeho prvním pokusu chytili. Než zloděj se svým vypravováním skončil, došli jste k mřížím od šatlavy, za které měl být vsazen na 30 dní. Teď se na vás díval, jako by očekával vaši odpověď.“

Dáme dětem na výběr dvě řešení: 1. Uvěřit sedlákovi a pustit ho. 2. Nenechat se zviklat a zavřít ho.

Podle názorů dětí vytvoříme dvě skupiny. Děti si ve skupinách řeknou, proč mají právě tento názor, a vyberou svého zástupce. Zástupci pak spolu diskutují a argumentují. Mohou se přitom radit se svou skupinou. Hra by měla končit tím, že jeden zástupce přesvědčí druhého o svém názoru, ale nemusí tak končit. Děti si vyzkoušejí, jaké je to trvat na svém názoru a obhájit ho. Zjistí také, jak umějí

přesvědčit druhé o něčem, co považují za správné. Na závěr si děti z obou skupin potřesou rukama.

2. varianta – těžší

Děti se rozdělí do skupin ještě před přečtením textu a pak si musí prodiskutovat názor ve skupině, ideálně dojít k jednomu řešení. Pokud každá skupina došla k jinému názoru, můžeme pokračovat dále jako v první variantě.

Pokud máme dobré řečníky, můžeme skupině předložit více variant k řešení, viz odkaz.

Návrh modlitby

Sedíme u stolu a na stole je svíčka. Katecheta se modlí: *„Pane Bože, Ty jsi nám dal rozum a svobodnou vůli se rozhodovat. Dal jsi je každému člověku. Prosíme tě, nauč nás respektovat názory druhých, být otevření k druhým lidem, ale také stát si za tím, co považujeme za správné. Prosím tě, otevři naše srdce, ať v druhých lidech vidíme to dobré. Amen!“*

Zakončíme písněmi:

<https://zpevnik.proscholy.cz/pisen/627/spoj-nas-v-jedno-pane>

<https://zpevnik.proscholy.cz/pisen/87/vsichni-jsme-jedno-telo>

Pomůcky

- text příběhu
- písně

44. Trpělivost Dokážu čekat.

16. června 2024, 11. neděle v mezidobí

Mk 4, 26–27: „Boží království je podobné člověku, který zaseje do země semeno; ať spí nebo je vzhůru, ve dne i v noci, semeno klíčí a roste, on ani neví jak.“

Celé evangelium: Mk 4, 26–34

Cíl setkání

Dítě chápe, proč je důležité umět čekat. Uvádí příklady situací ze svého života, ve kterých může projevit trpělivost.

Komentář

Trpělivost je ctnost, která nám spolu se statečností pomáhá vytrvat, zaplašit smutek a skleslost. Dokážeme díky ní vydržet žít i s tím, co ještě není hotové, a přijmout, že nám něco chybí. Díky ní dokážeme snášet zlo, které nemůžeme odstranit, například nemoc a bolest. Trpělivosti nás často učí Bůh, když nevyslyší naše modlitby ihned. Děti se mohou učit trpělivosti na každodenních drobnostech. Může pro ně být velmi náročné vydržet pět minut nesníst čokoládový bonbon, na který se velmi těší. Tato drobná překonání pro ně mohou v budoucnosti mnoho znamenat, protože je připravují na mnohem náročnější situace.

Doprovodný předmět nebo obrázek: přesýpací hodiny

Příběh

Přesýpací hodiny

Zanedlouho dorazili k dalším dveřím. Byly zapuštěné v kamenné zdi. Uprostřed byl otvor a v něm přesýpací hodiny. A samozřejmě bylo zamčeno. Zajímavé ale bylo, že přesýpací hodiny vypadaly, jako by je právě někdo otočil, ale nepřesýpaly se. Dětem to připadalo zajímavé, takže je všechny tři začaly zkoumat. V tu chvíli se písek v nich začal sypat z horní části do spodní! Chvíli ho pozorovaly. Olík pak řekl: „Jdu si sednout do trávy,“ a odešel. Jakmile se otočil, hodiny se zastavily. „Ty jo!“ vykřikly holky. „Ty hodiny se asi přesýpají, jen když se na ně všichni tři dohromady koukáme! Když je necháme celé přesýpat, dveře se určitě otevřou.“

Olík se tedy za nimi vrátil a společně upřeně sledovali, jak písek zrnko po zrnku padá dolů. Měli ale pocit, že ho v horní části hodin vůbec neubývá. Postupně začínali být netrpěliví. „Nešla by ta zeď raději přelézt?“ napadlo Olivera. „Ne, rozhodně nešla,“ usadila ho Sofča. „Satelův otec přece říkal, že musíme projít dveřmi. A tak stáli dál. Bolely je nohy i záda. Už to trvalo minimálně dvě hodiny a písku byla přesýpaná sotva

polovina. Bylo to hrozné. „Já to nevydržím,“ špitala Klárka se slzami na krajíčku. Sofi ji povzbuzovala: „Prosím, buď trpělivá. To zvládneme. Už jsme skoro v cíli.“ Olík netrpělivě přešlapoval, ale z hodin nespustil oči. Chytili se za ruce a pevně si je tiskli. Zjistili, že můžou společně dělat dřepy, aby jim nedřevěněly nohy. U toho se samozřejmě pořád dívali na hodiny. Pak si zpívali a chvíli také hráli slovní fotbal. Nevěřili, že jedna z nejnáročnějších výzev pro ně bude vydržet tak dlouho v klidu. A nakonec se podařilo. Bylo to sice nekonečné, ale přece jen po několika hodinách propadlo zúženinou uprostřed hodin poslední zrnko písku. Dveře cvakly a otevřely se. „Hurá!“ křičeli všichni tři kamarádi radostí. Šťastně proběhli dveřmi. Byli tolik rádi, že se mohou zase svobodně hýbat.

Víte, jak vypadají přesýpací hodiny?

Dokážete na něco trpělivě čekat?

Jak byste si krátili čas při takovém čekání?

Proč je důležité být trpělivý?

Návrh aktivity

Jak si krátíte čas třeba u lékaře? Kdy vám ubíhá čas rychle a kdy pomalu? Na daný pokyn děti odhadují minutu. Sedí na příklad kolem stolu a mají zavřené oči. Kdo si myslí, že už uplynula minuta, ten je otevře nebo si stoupne apod.

Pak si s dětmi povídáme o tom, jak jsme se za celý rok sžili, že si tu našly kamarády atd. Děti si vylosují lístečky se jménem některého z dětí. Pak si vyzkoušíme trpělivost – vyrobíme si náramek přátelství.

Návod:

http://www.naramkypratelstvi.cz/prvni_naramek.htm

Pokud děti nestihnou náramek dodělat, vezmou si ho domů a přinesou příště.

Můžeme jim nakopírovat návod, aby doma věděly, jak dál, nebo jim poslat odkaz na web.

Návrh modlitby

Sedíme u stolu a na stole je budík nebo hodiny. Katecheta se modlí: *„Pane Bože, Ty máš s námi nekonečnou trpělivost. I když Tě neustále opouštíme a děláme věci bez Tebe, Ty nám vždy odpouštíš a zkoušíš to s námi stále znovu. Dej, prosím, ať i my máme trpělivost s našimi bližními i sami se sebou. Amen.“* Děti se přidávají s konkrétními prosbami, např.: *„Pane Ježíši, dej, ať jsem trpělivý, když mi nejde matika. Pane Bože, prosím, dej, ať mám trpělivost s mladší sestrou...“*

Zakončíme modlitbou Páně.

Pomůcky

- bavlnky

- návod na výrobu náramků
- lístečky se jmény dětí
- budík
- stopky

45. Statečnost Vytrvám v těžkostech.

23. června 2024, 12. neděle v mezidobí

Mk 4, 40: „Proč se bojíte? Pořád ještě nemáte víru?“

Celé evangelium: Mk 4, 35–41

Cíl setkání

Dítě je povzbuzeno ke statečnosti v situacích, které jsou pro něj těžké. V modlitbě Ježíši svěřuje situace, ve kterých si přeje tuto ctnost dokázat projevít.

Komentář

Statečnost souvisí s trpělivostí a pro dítě je získání tohoto návyku v dobrém srozumitelné a aktuální. Musí si zvyknout na spoustu situací, které jsou pro dospělé úplně běžné. Mnohé z nich jsou pro něj velmi nepříjemné. Statečnost pomáhá vytrvat v úsilí o dobro, nesmí se však přehoupnout ve snášení příkoří, útlaku nebo nespravedlnosti, proti nimž by se mělo zakročit.

Doprovodný předmět nebo obrázek: kamarádi

Příběh

Poslední výzva

Asi po dvou hodinách cesty dorazili na úpatí prudkého a vysokého kopce. Na jeho vrcholku rozeznávali nějaký divný výstupek. „To jsou poslední dveře!“ pochopil jako první Oliver. Musíme jimi projít. Když to dokážeme, určitě se dostaneme zpátky domů. Na nic nečekali a vyrazili směrem k vrcholku. Kopec byl velmi prudký, takže postupovali pomalu. Po čase se jim ale začalo zdát, že je něco táhne dolů. „To začíná být náročné,“ poznamenal Oliver. „Holky, prosím, buďte statečné. Kdyby byl nějaký problém, hned to řekněte. Musíme si vzájemně pomoci.“ Nemohli se tentokrát držet za ruce, protože by je to ještě více zpomalovalo. Připadali si, jako kdyby jejich těla měla tak sto kilo. A s každým krokem se to zhoršovalo.

Najednou se na ně z vrcholku začaly kutálet kamínky. Snažili se jim vyhýbat, ale ne vždy se to podařilo. Občas je nějaký praštil a pěkně to bolelo. „To budou modřiny,“ pomysleli si. Už byli v poslední třetině kopce, když začalo pršet. Za chvíli byli promočení na kost. Byla jim hrozná zima. Nedívali se ani nalevo, ani napravo a snažili se jít dál. Bylo to úmorné. Jejich těla stále více těžkla. Postupovali po malinkatých kousíčkách a zmáhala je velká únava, ale nevzdávali se. „Už jsme skoro tam!“ povzbuzoval Oliver holky. Zbývalo už jen pár metrů.

Podářilo se. Jakmile došli ke dveřím, přestalo pršet i padat kamení a jejich těla přestala těžknout. Najednou zjistili, že se prodírají živým plotem, jsou úplně suší a čistí a nemají na sobě ani jednu modřinu. Zmizel i batoh, ve kterém měli jídlo a všechny půjčené věci. Jen Oliverovi v kapse poskakoval mobil. Koukl na něj a čekal, že bude vybitý. Ale nebyl. Uviděl na něm stejné datum a čas, jako tenkrát, když šli odpoledne na výlet do lesa. Byli zpátky doma a v jejich světě neuběhla ani minuta.

Jste často unavení?

Zmokli jste někdy venku?

Od čeho jste měli modřiny?

V jakých situacích jste projevili statečnost?

A v jakých situacích byste chtěli být statečnější?

Návrh aktivity

Pozveme si na hodinu někoho, kdo v životě projevils nebo projevuje statečnost – pamětníka z 2. světové války, příslušníka PTP, někoho vězněného za doby totality, hasiče, policistu, záchranáře, maminku nemocného dítěte apod. a uspořádáme pro děti povídání a následnou diskusi s otázkami. Cílem je ukázat dětem, že i obyčejní lidé jsou stateční, že to nemusí být jen rytíři či superhrdinové, ale může to být každý z nás. Pokud nikoho takového nemáme, připravíme si fotky hrdinů z knížek a filmů, jako je Harry Potter, Superman, ale také „hrdinů z lidu“, např. někoho z města nebo farnosti, koho děti znají. Povídáme si s dětmi, čím byli/jsou výjimeční a co je to vlastně statečnost a jestli i děti mohou být statečné a v jakých situacích.

Návrh modlitby

Sedíme kolem stolu a na stole jsou obrázky hrdinů. Pokud máme živého hrdinu a je ochotný s námi zůstat při modlitbě, zapojíme ho také. Děti se samy spontánně modlí, ať už přímlovami nebo díky. Nezapomenou do modliteb zahrnout hrdiny kolem nás, které poznaly z vyprávění nebo osobně.

Na závěr se pomodlíme písní:

<https://zpevnik.proscholy.cz/pisen/107/otce-nas-nebesky>

Úkol na příští setkání: přinést náramek přátelství a vymyslet hru s kartičkami na příští setkání.

Pomůcky

- hrdina
- obrázky hrdinů
- píseň

46. Samostatnost

Nečekám na vybídnutí, ale dělám dobré věci sám od sebe.

30. června 2024, 13. neděle v mezidobí

Mk 5, 36: „*Neboj se, jen věř!*“

Celé evangelium: Mk 5, 21–43

Cíl setkání

Dítě je povzbuzeno věřit ve své schopnosti. V modlitbě prosí Ježíše, aby ho doprovázel o prázdninách.

Komentář

Samostatnost neznamená, že máme usilovat o to, abychom nepotřebovali druhé lidi. Je naprosto v pořádku, že nedokážeme všechno sami a že se vzájemně potřebujeme. Začátek lidského života je však spojen s naprostou závislostí na druhých lidech a postupným osamostatňováním. Proto tato ctnost může mít pro děti velký význam. Radujme se spolu s nimi, co všechno už dokázaly, a doprovázejme je na cestě k nezávislosti a sebeurčení.

Doprovodný předmět nebo obrázek: kamarádi

Příběh

Zvládli jsme to!

„Holky, jsme doma!“ vykřikl radostně Olík. „A víte co? Zatímco jsme byli pryč, uběhla sotva minuta. Všechno je tak, jak to bylo, když jsme prolezli živým plotem na konci lesa.“ Posadili se na kmen stromu. Potřebovali několik chvil na to, aby zpracovali, co se právě stalo.

Připadá mi neuvěřitelné, co všechno jsme během posledních pár dní sami zvládli,“ přemýšlela Klárka. „Nikdy bych do sebe neřekla, že v sobě najdu tolik odvahy, píle, statečnosti, odhodlanosti, důvěry a dalších dobrých vlastností. Mám teď pocit, že dokážu daleko víc, než jsem si vždycky myslela.“ „Vidím to úplně stejně,“ přitakala Sofča.

Pak společně vzpomínali, co všechno zažili: jak prošli živým plotem a objevili se v jiném světě, jak se setkali se starou paní v její chalupě, naučili se chodit přes úzkou lávku, prošli temnou jeskyní, jak Sofča plnila úkol, Klárka dostala od ještěrky nabídku odejít, jak procházeli bažinou, pomáhali víle, postarali se o ještěrku, potkali se se Satelem, prošli bránou. Jak Sofii unesl orel a Satelo ji zachránil, jak spolu pak měli táborák. Vzpomínali na liánovou lanovku, na setkání se Satelovou maminkou, na ježka, na palác,

na vážku, na opici, na další setkání se Satelem, na hrůzostrašnou krajinu i nádhernou louku s motýlem. Vzpomněli si také na koně, který je málem odvezl někam pryč. Pak si vybavili, jak splétali lano, jak se rozhádali a zase udobřili, jak procházeli okolo medvěda, jak jim Satelo poslal světlušku, která se proměnila v Auxilii a dovedla je k Satelovu otci do zahrady. A dnes zdolali poslední tři překážky: společně vybrali dveře, pozorovali přesýpací hodiny a statečně vyšli do prudkého kopce.

„Tohle nám nikdy nikdo nebude věřit,“ přemítali. Dohodli se, že o svém dobrodružství nikdy nikomu nepoví. Ani rodičům. Nebude to ani potřeba. Až se vrátí domů, jako by přišli z krátké procházky, rodiče se jich nebudou na nic vyptávat. Zůstane to až do konce života jejich velkým tajemstvím.

Která část příběhu se vám nejvíc líbila?

Máte nějaké tajemství?

Ve kterých ctnostech byste se chtěli nejvíce zdokonalovat?

Které jsou vám naopak blízké a myslíte si, že jste v nich dobří?

Návrh aktivity

Děti si doma zkusí samostatně připravit hru s kartičkami. Na začátek aktivity děti předloží, co vymyslely, a společně vyberou 1–2 hry, které si pak vyzkouší.

Pak se ohlédneme za uplynulým rokem a povíme si, kdo má jaké plány na prázdniny. Na závěr se rozloučíme takto: Postupně si děti předávají náramky přátelství, které vyrobily, a přejí si potřesením rukou pěkné prázdniny. Náramky si navzájem zavážou. Je třeba dát předem pozor, aby náramek přinesl každý, proto je lépe je vybírat už dopředu, jak je budou děti doma postupně dokončovat. Je také dobré si poznamenat, kdo si koho vylosoval, kdyby to děti zapomněly.

Návrh modlitby

Sedíme kolem stolu. Na stole jsou seřazené kartičky. Na začátek je chvíle k zamyšlení, co mi ten rok setkávání dal – nové kamarády, nové vědomosti, lépe jsem poznal Pána Ježíše atp. Pak následuje modlitba dětí, díky i prosby. Na závěr se katecheta pomodlí za ochranu pro všechny o prázdninách.

Pak se chytí za ruce a pomodlí se třikrát Sláva Otci!

Pomůcky

- sada kartiček
- náramky
- seznam s vylosovanými jmény